

Події стимулюють творчість та інновації та надають художникам платформу для експериментів з новими формами, жанрами та техніками, тим самим сприяючи розвитку сценічного мистецтва. Вони також служать платформою для обміну досвідом.

Подієві заходи є важливим інструментом розвитку сценічного мистецтва, оскільки підтримують творчість митців та сприяють культурному, соціальному та економічному розвитку суспільства.

Отже, подієві заходи є багатогранним соціокультурним явищем, що об'єднує мистецтво, технології, розваги та комунікацію. Їх роль полягає у формуванні культурної ідентичності, популяризації мистецтва, інтеграції творчих спільнот, створенні емоційних вражень та залученні аудиторії до культурного життя.

С. Сараєва

КОНЦЕРТНА ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКИХ ВИКОНАВЦІВ ПІД ЧАС ВІЙНИ

S. Sarayeva

CONCERT ACTIVITY OF UKRAINIAN PERFORMERS DURING THE WAR

Війна внесла корективи в життя кожного українця. Люди покинули свої домівки, знаходяться в постійному страху та стресі. Багато громадян залишилися без роботи (зокрема робітники сфери культури України).

Через постійні обстріли, більшість театрів, концертних залів та інших майданчиків для творчої реалізації українських митців наразі не функціонують (відсутня можливість надати необхідний рівень безпеки відвідувачам). Найвні реалії — бомбардування Харківського оперного театру та філармонії, бомбардування Маріупольського драмтеатру, обстріл музею Г. Сковороди на Харківщині, ушкодження музею та парку ім. Т. Шевченка в Києві внаслідок обстрілу та інші руйнування по всій Україні.

Щодо розважальних заходів, то позиції в українському суспільстві різняться. Існує думка, що нині не час для створення таких заходів і варто сконцентрувати сили на власній безпеці та допомогти в наближенні нашої перемоги. Проте слід констатувати, що саме в контексті сучасної дійсності більшої популярності набули благодійні концерти, кошти з яких йдуть у фонди, які допомагають ЗСУ, українським біженцям і постраждалим від війни тваринам тощо. Такі концерти проводяться як на території України, так і за її межами (наприклад, участь з метою допомоги нужденним, що постраждали від війни, у соціальних проєктах та благодійних заходах українського музичного гурту «Нерви», відомого завдяки автентичності, емоційним виступам та унікальному стилю (12 благодійних концертів у 7 країнах)).

Щодо питання етичності концертної діяльності під час війни, то воно широко обговорюється як інтернет-ЗМІ (zbruc.eu, showbiz.24tv.ua та isc.lviv.ua), так і простими користувачами мережі «Інтернет». Зазвичай музичні шоу під час війни розглядаються в якості засобу відволіктися від подій сьогодення й «пережити» власні болісні відчуття через музику улюблених виконавців, можливості єднання з іншими слухачами та самими музикантами.

Підаються критиці виїзди українських артистів за кордон. Дехто вважає несправедливим участь групи “Kalush orchestra” в пісенному конкурсі «Євробачення» (через надання можливості виїзду з країни, у якій введено воєнний стан, учасникам гурту призовного віку). Крім того, правилами «Євробачення» заборонені будь-які

політичні агітації на сцені конкурсу, але фронтмен групи наприкінці свого виступу, у фіналі шоу, закликав допомогти Україні: “I ask all of you! Please help Ukraine Mariupol! Help Azovstal right now”. (Слід зазначити, що виконавці продали кубок «Євробачення», який отримали як переможці конкурсу, і виручені кошти (900 тис. доларів), передали у фонд Сергія Притули на придбання трьох безпілотників).

Отже, на думку автора, концертну діяльність можна вважати інструментом сприяння поступу сучасних соціальних благодійних проектів, її слід розглядати в якості дієвого засобу відволікання людей від постійного страху під час війни, абстрагування та продовження жити в запропонованих обставинах, єднання українського народу та допомоги в наближенні перемоги.

Д. Назаренко

НАРОДНИЙ ТЕАТР «НА ПАВЛЕНКАХ» У ПЕРІОД ВІЙНИ

D. Nazarenko

THE PEOPLE'S THEATRE “NA PAVLENKAKH” DURING THE WAR

Роль народних театрів, на жаль, залишається сьогодні недооціненою та маловивченою в контексті сучасної наукової думки. Відчутна нестача інформації на просторах інтернету, не збережені матеріали, щоденники народних театрів свого часу призвели до того, що наразі мало відомо про них. Такі театри прирівнюють до простих самодіяльних театрів, хоча звання «Народний театр» потрібно здобути, а потім кожні чотири роки показом на сцені вистави підтверджувати. Ще якихось 50 років тому кількість народних театрів була значно більшою, наразі тенденція на такі театри послабшала, що призвело до катастрофічного зменшення кількості, тепер їх не більше десяти. Вивчаючи їхню театральну, просвітницьку та виховну діяльність, методику роботи, цінності, які несуть у світ режисер та актори таких театрів, можна зазначити, що народні театри є абсолютним унікальним явищем. Поняття «Народний театр» сьогодні є не тільки маловідомим, а ще й майже зниклим. Саме тому розкриття цієї теми є важливим і актуальним.

На початку повномасштабного вторгнення більшість людей думали, що за воєнними подіями буде не до питання мистецтва. На подив, без сумніву, нищівні події дали зворотний результат. Нині можна стверджувати, що поступово настає період піднесення театрів. Крім державних театрів, з'являється багато приватних, або театрів-студій. Квитки навіть можуть розкуповуватися на місяці вперед, а в залах аншлаги. Ходити в театри стає престижним (зазираючи в соцмережі, нині можна побачити численні відео з вистав). А найголовніше, що ці театри грають благодійні вистави й нині суттєво допомагають військовим.

Прикладом такого театру є народний театр «На Павленках», якому цього року виповниться 71 рік. З початком повномасштабного вторгнення вони роблять велику благодійну справу: шийють, плетуть маскувальні сітки, усіляко підтримують збори й грають благодійні вистави, гроші з яких спрямовують на закриття зборів на військові потреби. Не дивно, що акторами народного театру були робітники Турбомеханічного заводу та творча молодь міста, які з неабияким ентузіазмом та професійним режисуванням першого режисера Леоніда Марініча вивчали акторську професію, грали вистави, ставали лауреатами фестивалів, грали радіовиставу на кіностудії ім. О. Довженка і в результаті плідної праці першими в Україні отримали звання «Народний театр».